# TEISINGUMO TEISMO PIRMININKO NUTARTIS

2005 m. balandžio 29 d. *

Byloje C-404/04 P-R

dėl 2004 m. spalio 14 d. pagal EB 242 ir 243 straipsnius pateikto prašymo taikyti laikinąsias apsaugos priemones,

**Technische Glaswerke Ilmenau GmbH,** atstovaujama *Rechtsanwälte* C. Arhold ir N. Wimmer, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

**Europos Bendrijų Komisijai,** atstovaujamai V. Di Bucci ir V. Kreuschitz, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: vokiečių.

**Schott AG**, anksčiau *Schott Glas*, atstovaujamai *Rechtsanwalt* U. Soltész,

pirmojoje instancijoje į bylą įstojusiai šaliai,

TEISINGUMO TEISMO PIRMININKAS,

išklausęs generalinę advokatę C. Stix-Hackl,

priima šią

**Nutartį**

1 Savo prašymu taikyti laikinąsias apsaugos priemones *Technische Glaswerke Ilmenau GmbH* (toliau — ieškovė) Teisingumo Teismo pirmininko prašo, pirma, sustabdyti 2001 m. birželio 12 d. Komisijos sprendimo 2002/185/EB dėl Vokietijos suteiktos valstybės pagalbos *Technische Glaswerke Ilmenau GmbH* (OL L 62, 2002, p. 30, toliau — ginčijamas sprendimas) 2 straipsnio vykdymą, kol Teisingumo Teismas priims galutinį sprendimą dėl ieškovės 2004 m. rugsėjo 22 d. pateikto apeliacinio skundo byloje C-404/04 P, arba iki Teisingumo Teismo pirmininko nustatytos datos ir, nepatenkinus pirmojo prašymo, taikyti bet kokią kitą ar papildomą priemonę, kurią Teisingumo Teismas laikytų būtina ar tinkama.

**Faktinės prašymo taikyti laikinąsias apsaugos priemones aplinkybės**

2 Ginčijamame sprendime Komisija konstatavo, kad Vokietijos Federacinė Respublika suteikė ieškovei su bendrąja rinka nesuderinamą 4 milijonų DEM dydžio pagalbą. Šio sprendimo 2 straipsnyje šiai valstybei narei buvo nurodyta nenustatant termino pareikalauti grąžinti šią pagalbą.

3 Ieškovė kreipėsi į Pirmosios instancijos teismą prašydama panaikinti ginčijamą sprendimą. Vykstant procesui Pirmosios instancijos teismo pirmininkas keletą kartų taikė laikinąsias apsaugos priemones, kurios iš esmės sustabdė pareigos grąžinti ginčijamą sumą iki proceso Pirmosios instancijos teisme pabaigos vykdymą, nustatydamas sąlygą, kad ieškovė grąžins dalį šios sumos, o tai ji realiai padarė (žr. 2002 m. balandžio 4 d. Pirmosios instancijos teismo pirmininko nutartį *Technische Glaswerke Ilmenau prieš Komisiją*, T-198/01 R, Rink. p. II-2153; 2003 m. rugpjūčio 1 d. Nutartį *Technische Glaswerke Ilmenau prieš Komisiją*, T-198/01 R (II), Rink. p. II-2895; 2004 m. gegužės 12 d. Nutartį *Technische Glaswerke Ilmenau prieš Komisiją*, T-198/01 R III, Rink. p. II-1471).

4 Kadangi Pirmosios instancijos teismas 2004 m. liepos 8 d. Sprendimu *Technische Glaswerke Ilmenau prieš Komisiją*, (T-198/01, Rink. p. II-2717, toliau — skundžiamas sprendimas) pagrindinį ieškinį atmetė, ieškovė 2004 m. rugsėjo 22 d. dėl šio sprendimo pateikė apeliacinį skundą. Pateikusi šį apeliacinį skundą ieškovė taip pat prašo iki proceso Teisingumo Teisme pabaigos sustabdyti ginčijamo sprendimo vykdymą.

5 Šio prašymo taikyti laikinąsias apsaugos priemones faktinės aplinkybės išsamiai išdėstytos skundžiamo sprendimo 7–28 punktuose:

„7 *Technische Glaswerke Ilmenau GmbH* yra Vokietijos bendrovė, turinti savo buveinę Ilmenau, Tiuringijos žemėje. Ji užsiima stiklininkyste.

8 Bendrovę 1994 m. įsteigė sutuoktiniai Geiß, siekdami perimti keturias iš dvylikos stiklo gamybos linijų, anksčiau priklausiusių bendrovei *Ilmenauer Glaswerke GmbH* (toliau – *IGW*), likviduotai *Treuhandanstalt* (už buvusios Vokietijos Demokratinės Respublikos įmonių restruktūrizavimą atsakinga viešoji įstaiga, vėliau tapusi *Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben*, toliau – BvS) sprendimu. Nurodytos stiklo gamybos linijos buvo nacionalizuoto turto, priklausiusio *Volkseigener Betrieb Werk für Technisches Glas Ilmenau*, iki Vokietijos susivienijimo buvusiai Vokietijos Demokratinės Respublikos stiklo gamybos centru, dalis.

9 *IGW* keturias gamybos linijas ieškovei pardavė dviem etapais: 1994 m. rugsėjo 26 d. pirmąja sutartimi (toliau – *asset-deal 1* (turto perdavimo sutartis), patvirtinta *Treuhandanstalt* 1994 m. gruodžio mėn., bei 1995 m. gruodžio 11 d. antrąja sutartimi (toliau – *asset-deal 2*), patvirtinta BvS 1996 m. rugpjūčio 13 dieną.

10 Pagal *asset-deal 1* pirmųjų trijų gamybos linijų pardavimo kaina sudarė 5,8 milijonų Vokietijos markių (DEM) (2 965 493 eurus (EUR) ir turėjo būti sumokėta trim etapais – iki 1997, 1998 ir 1999 metų gruodžio 31 dienos. Mokėjimas buvo užtikrintas hipoteka 4 milijonų DEM (2 045 168 EUR) sumai ir 1,8 milijono DEM (920 325 EUR) dydžio banko garantija.

11 Nė vienas iš nurodytų trijų mokėjimų nebuvo įvykdytas.

12 Pagal *asset-deal 2 IGW* pardavė ketvirtąją gamybos liniją ieškovei už 50 000 DEM (25 565 EUR).

13 1997 m. ieškovė turėjo finansinių sunkumų. Dėl šios priežasties ji pradėjo derybas su BvS. Derybų pabaigoje 1998 m. vasario 16 d. buvo pasirašyta sutartis, kuria BvS sutiko sumažinti *asset-deal 1* nurodytą kainą 4 milijonais DEM (toliau – kainos sumažinimas).

14 1998 m. gruodžio 1 d. laišku Vokietijos Federacinė Respublika pranešė Komisijai apie įvairias ieškovės gelbėjimo priemones, įskaitant kainos sumažinimą. Šiame pranešime buvo kalbama apie restruktūrizavimo planą 1998–2000 m. laikotarpiui, įskaitant naujo privataus investuotojo, galinčio investuoti 3 850 000 DEM (1 968 474 EUR) sumą, paieškas.

15 2000 m. balandžio 4 d. laišku SG (2000) D/102831 Komisija pradėjo EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytą formalią tyrimo procedūrą. Jos manymu, pagal *asset-deal 1* ir *asset-deal 2* Vokietijos valdžios institucijos galėjo suteikti įvairią valstybės pagalbą. Ši tariama pagalba yra aprašyta 2000 m. liepos 29 d. *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* paskelbtame pranešime (siūlymas pateikti pastabas pagal EB Sutarties 88 straipsnio 2 dalį dėl pagalbos C 19/2000 (ex NN 147/98) – Pagalba *Technische Glaswerke Ilmenau GmbH* — Vokietija

(OL C 217, p. 10), kuriame Komisija preliminariai nurodė, kad dvi iš nagrinėjamų priemonių galėjo būti laikomos su bendrąja rinka nesuderinama pagalba, būtent kainos sumažinimas ir 1998 m. lapkričio 30 d. *Aufbaubank de Thuringe* (TAB) ieškovei suteikta 2 milijonų DEM (1 015 677 EUR) paskola pagal pagalbos schemą NN 74/95 (patvirtinta sprendimu SG (96) D/1946).

16 2000 m. liepos 7 d. gautu laišku Vokietijos Federacinė Respublika pateikė Komisijai savo pastabas dėl pradėtos formalios tyrimo procedūros. Jos manymu, kainos sumažinimas nebuvo valstybės pagalba, bet atitiko privataus kreditoriaus elgesį, norinčio susigrąžinti skolą tokioje situacijoje, kai reikalavimas sumokėti visą pardavimo kainą tikriausiai būtų sukėlęs ieškovės likvidavimą.

17 Susipažinusi su 2000 m. liepos 29 d. pranešimu, ieškovė 2000 m. rugpjūčio 28 d. pateikė Komisijai savo pastabas. Ji paprašė leidimo susipažinti su nekonfidencialia bylos medžiaga bei suteikti jai galimybę pateikti vėliau naujas pastabas.

18 2000 m. spalio 11 d. laišku BvS atidėjo ieškovei *asset-deal 1* nustatytos kainos likučio – 1,8 milijono DEM – bei 198 800 DEM (101 645 EUR) palūkanų, priskaičiuotų už laikotarpį nuo 1998 m. sausio 1d. iki 2000 m. birželio 20 d., sumokėjimo terminą. Nereikalaudama papildomų palūkanų BvS nustatė naujus mokėjimo terminus – kiekvienų 2003–2005 metų gruodžio 31 dieną. Buvo nustatyta, kad kiekvieną kartą mokėtina suma sudarys 666 600 DEM (340 827 EUR).

19 2000 m. lapkričio 20 d. pranešimu Vokietijos Federacinė Respublika pateikė Komisijai savo pastabas dėl ieškovės konkurentės, įmonės *Schott Glas*, 2000 m. rugsėjo 28 d. Komisijai pateiktų pastabų formalioje tyrimo procedūroje.

20 2001 m. vasario 27 d. Vokietijos Federacinė Respublika, kaip savo pranešimo priedą, perdavė Komisijai 2000 m. lapkričio 24 d. auditoriaus Arnold ataskaitos apie ieškovės padėtį ir rentabilumo perspektyvas (toliau – Arnold ataskaita) kopiją.

21 2001 m. birželio 12 d. Komisija priėmė (ginčijamą) sprendimą. Kategoriškai atsisakiusi tos pačios formalios tyrimo procedūros metu nagrinėti kitas galimas pagalbos formas, pavyzdžiui, *asset-deal 1* nustatytos 1,8 milijono DEM banko garantijos pakeitimas mažesnės vertės hipoteka (nachrangige Grundschuld) bei šioje sutartyje nustatytos kainos likučio sumokėjimo perkėlimas į 2003 metus (ginčijamo sprendimo 42, 64 ir 65 konstatuojamosios dalys), Komisija padarė išvadą, kad kainos sumažinimas buvo nepriimtinas privačiam kreditoriui ir laikytinas su bendrąja rinka nesuderinama valstybės pagalba EB 87 straipsnio 1 dalies prasme.

22 Komisija, remdamasi trimis pagrindais (ginčijamo sprendimo 76–80 konstatuojamosios dalys), nusprendė, kad sumažindama kainą BvS elgėsi ne kaip privatus kreditorius. Net jei *asset-deal 2* įvykdymas priklausė nuo kainos sumažinimo, pagal ginčijamą sprendimą nebuvo jokio pagrindo manyti, kad tokia operacija būtų susijusi su mažesnėmis išlaidomis negu reikalavimas sumokėti visą pradinę kainą ir *asset-deal 2* nutraukimas (81 konstatuojamoji dalis). Komisija atmetė ieškovės argumentą, kad, atsižvelgiant į Tiuringijos žemės žadėtų subsidijų sumažinimą, kainos sumažinimas buvo tik privatizavimo sutarties pakeitimas. Ji

manė, kad BvS ir Tiuringijos žemė bet kuriuo atveju buvo skirtingi juridiniai asmenys (82 konstatuojamoji dalis). Iš to Komisija padarė išvadą, kad savo veiksmais BvS siekė ne finansinių interesų apsaugos, bet norėjo užtikrinti ieškovės išlikimą (83 konstatuojamoji dalis).

23 Pagal ginčijamą sprendimą, kainos sumažinimui negalėjo būti taikoma išimtis kaip *ad hoc* pagalba restruktūrizavimui, nes nebuvo įvykdytos sąlygos, nustatytos Bendrijos gairėse dėl valstybės pagalbos sunkumus patiriančioms įmonėms sanuoti ir restruktūrizuoti. Konkrečiai kalbant, ieškovės restruktūrizavimo planas nebuvo pagrįstas realiomis prielaidomis, o jo ilgalaikis atkūrimas kėlė abejonių (92–97 konstatuojamosios dalys).

24 Komisija priminė pagalbos restruktūrizavimui nustatytą sąlygą, kad restruktūrizavimo plane turi būti numatytos priemonės, leidžiančios kiek įmanoma sušvelninti galimas jo nepalankias pasekmes konkurentams (98–101 konstatuojamosios dalys). Nepaisydama ieškovės konkurento pastebėjimų, „kad tam tikrose prekių rinkose, kuriose veikė (ieškovė), susidarė struktūrinis gamybos pajėgumų perteklius", ji nusprendė, jog turima informacija nepatvirtina „gamybos pajėgumų pertekliaus visoje rinkoje" buvimo (101 konstatuojamoji dalis).

25 Galiausia Komisija padarė išvadą, kad nebuvo įvykdyta pagalbos proporcingumo sąlyga, nes privatus investuotojas visiškai neprisidėjo prie restruktūrizavimo, kaip to reikalauja minėtos gairės (102–107 konstatuojamosios dalys). Be to, konstatavusi, kad, to paties konkurento teigimu, ieškovė sistemingai pardavinėjo savo prekes mažesnėmis negu rinkos ir net negu savikaina kainomis ir nuolat gaudavo patirtų nuostolių kompensaciją, Komisija pažymėjo, kad negalima

garantuoti, jog ieškovė nenaudojo gautų lėšų konkurenciją rinkoje iškreipiančiai veiklai, nesusijusiai su restruktūrizavimo procesu (103 konstatuojamoji dalis). Iš to ji padarė išvadą, kad kainos sumažinimas buvo nesuderinamas su bendrąja rinka (109 konstatuojamoji dalis).

26 Ginčijamo sprendimo 1 ir 2 straipsniuose nurodoma:

*„1 straipsnis*

Vokietijos (Federacinės Respublikos) suteikta pagalba *Technische Glaswerke Ilmenau GmbH* (sumažinant) 1994 m. rugsėjo 26 d. sudarytos *asset-deal 1* numatytą pirkimo kainą 4 milijonais DEM yra nesuderinama su bendrąja rinka.

*2 straipsnis*

1. Vokietijos (Federacinė Respublika) turi imtis visų būtinų priemonių 1 straipsnyje nurodytai neteisėtai suteiktai pagalbai iš jos gavėjo susigrąžinti.

2. Suteikta pagalba turi būti išieškota nedelsiant pagal Vokietijos proceso taisykles, jeigu jos leidžia užtikrinti neatidėliotiną ir realų šio sprendimo įvykdymą. Kartu su pagalba turi būti išieškomos palūkanos (už laikotarpį) nuo

neteisėtos pagalbos suteikimo gavėjui datos iki jos grąžinimo dienos. Palūkanos skaičiuojamos pagal atskaitos normas, kurios yra naudojamos regioninės pagalbos subsidijos ekvivalentui nustatyti."

27 Ieškovė patvirtino susipažinusi su ginčijamo sprendimo turiniu 2001 m. birželio 19 d., kai BvS atstovas įteikė jai sprendimo kopiją.

28 2001 m. rugpjūčio 23 d. laišku Vokietijos Federacinė Respublika pranešė Komisijai, kad šiai sutinkant ji, nenorėdama trukdyti derybų tarp ieškovės ir naujo potencialaus investuotojo, norėtų atidėti pagalbos išieškojimą."

**Procesas Teisingumo Teisme ir šalių reikalavimai**

6 Priėmus skundžiamą sprendimą, BvS 2004 m. liepos 8 d. laišku pareikalavo iš ieškovės grąžinti sumažintą sumą bei nuo jos apskaičiuotas palūkanas ir jau atliktų mokėjimų pagal šios nutarties 3 punkte nurodytas Pirmosios instancijos teismo nutartis atskaitą, t. y. iš viso 2 212 027,04 EUR sumą. Be to, BvS nurodė, kad ji nesiims priemonių, kuriomis siekiama priverstinio pareigos grąžinti vykdymo iki galimo prašymo taikyti laikinąsias apsaugos priemones siekiant ginčijamo sprendimo vykdymo sustabdymo atmetimo, su sąlyga, kad ieškovė pateiks tokį prašymą iki nustatytos datos.

7 Šiomis aplinkybėmis ieškovė atskiru dokumentu pagal EB 242 ir 243 straipsnius pateikė prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones, kuriuo prašoma:

1. Sustabdyti ginčijamo sprendimo 2 straipsnio vykdymą,

— kol Teisingumo Teismas priims galutinį sprendimą dėl apeliacinio skundo, kurį ieškovė pateikė 2004 m. rugsėjo 22 d. byloje C-404/04 P,

— arba iki Teisingumo Teismo pirmininko nustatytos datos.

2. Nepatenkinus pirmojo reikalavimo, nustatyti bet koką kitą ar papildomą Teisingumo Teismo pirmininko pripažintą būtina ar tinkama priemonę.

3. Atidėti bylinėjimosi išlaidų klausimo nagrinėjimą.

8 Komisija reikalauja šį prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones atmesti kaip nepagrįstą ir priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

9 *Schott*, kuriai buvo leista įstoti į bylą Komisijos pusėje 2002 m. gegužės 15 d. Pirmosios instancijos teismo penktosios išplėstinės kolegijos pirmininko nutartimi, reikalauja šį prašymą atmesti ir priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas, įskaitant tas, kurias patyrė ši bendrovė, o nepatenkinus pirmojo prašymo, ji prašo Teisingumo Teismo pirmininko atidėti sprendimą dėl bylinėjimosi išlaidų iki sprendimo pagrindinėje byloje priėmimo.

**Dėl prašymo taikyti laikinąsias apsaugos priemones**

10 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas gali jas taikyti, tik jei yra įrodyta, kad jų taikymą *prima facie* pateisina faktiniai ir teisiniai pagrindai (*fumus boni juris*) ir kad jas būtina taikyti skubiai, nes siekiant išvengti didelės ir nepataisomos žalos ieškovo interesams jos turi būti priimtos ir sukelti pasekmes iki sprendimo pagrindinėje byloje priėmimo. Laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas prireikus gali derinti esamus interesus (žr., *inter alia*, 2001 m. vasario 23 d. Nutarties *Austrija prie Tarybą*, C-445/00 R, Rink. p. I-1461, 73 punktą).

11 Šios sąlygos yra kumuliacinės, todėl jei bent viena iš jų nėra patenkinta, turi būti atsisakyta taikyti laikinąsias apsaugos priemones (žr., *inter alia*, 2004 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *Komisija prieš Akzo ir Acros*, C-7/04 P(R), Rink. p. I-8739, 28 punktą).

*Pirminės pastabos*

12 Visų pirma reikia konstatuoti, kad dėl to, jog prašomomis laikinosiomis priemonėmis siekiama ginčijamo sprendimo sustabdymo ir kad šios priemonės susijusios ir su skundžiamo sprendimo sustabdymu, šis prašymas taikyti laikinąsias apsaugos priemones nėra nepriimtinas.

13 Nors pagal EB 242 straipsnį prašomos priemonės iš esmės negali viršyti formalaus apeliacinio skundo pagrindo, kuriuo jos grindžiamos, taip pat reikia pastebėti, kad

pagal nusistovėjusią teismo praktiką negalima pateikti prašymo sustabdyti nepalankų sprendimą, išskyrus išimtinėmis aplinkybėmis, nes sustabdymas negali pakeisti ieškovo padėties (žr. 2002 m. vasario 21 d. Nutarties *Front National ir Martinez prieš Parlamentą*, C-486/01 P-R ir C-488/01 P-R, Rink. p. I-1843, 73 punktą ir cituotą teismo praktiką).

14 Kadangi skundžiamas sprendimas prilygsta nepalankiam sprendimui, nes Pirmosios instancijos teismas juo atmetė visą ieškinį, ir atsižvelgiant į tai, kad pareiga grąžinti ginčijamą sumą kyla iš ginčijamo sprendimo, motyvai, susiję su teise į veiksmingą teisminę gynybą, išsamiai išdėstyti 2003 m. liepos 31 d. Nutartyje *Le Pen prieš Parlamentą* (C-208/03 P-R, Rink. p. I-7939, 78–88 punktai), reikalauja, kad ieškovas turėtų teisę šiuo atveju prašyti ginčijamo sprendimo vykdymo sustabdymo.

15 Reikia pridurti, kad šis prašymas taikyti laikinąsias apsaugos priemones grindžiamas ir EB 243 straipsniu, pagal kurį nagrinėjamose bylose Teisingumo Teismas gali nustatyti bet kurias būtinas laikinąsias apsaugos priemones.

16 Aplinkybė, kad prašymu taikyti laikinąsias apsaugos priemones siekiama ginčijamo sprendimo, o ne skundžiamo sprendimo vykdymo sustabdymo, vis dėlto daro įtaką *fumus boni juris* buvimo vertinimui.

17 Iš tikrųjų, kad ir kokie svarbūs galėtų būti ieškovės nurodyti teisiniai pagrindai ir argumentai dėl skundžiamo sprendimo, jų nepakanka teisiškai *prima facie* pagrįsti ginčijamo sprendimo vykdymo sustabdymą. Kad įrodytų, jog sąlyga, susijusi su *fumus boni juris* yra įvykdyta, ieškovė taip pat turėtų įrodyti, jog ieškinyje dėl

panaikinimo dėl šio sprendimo teisėtumo nurodyti teisiniai pagrindai ir argumentai *prima facie* pateisina prašomo sustabdymo taikymą (minėtos nutarties *Le Pen prieš Parlamentą* 90 punktas).

18 Antra, dėl šios bylos faktinių aplinkybių reikia pastebėti, kad iš pirmosios šios nutarties 3 punkte nurodytų nutarčių dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo, ypač jos 79, 87, 88 punktų, matyti, kad Pirmosios instancijos teismo pirmininkas konstatavo, jog ieškovės pagrindiniame ieškinyje nurodyti pirmasis ir trečiasis pagrindai neatrodo visiškai nepagrįsti. Be to, derindamas interesus jis nusprendė – visų pirma pabrėždamas, kad pirmenybė paprastai praktiškai beveik visada turi būti teikiama Bendrijos interesui, o ne pagalbos gavėjo interesui išvengti pagalbos grąžinimo pareigos vykdymo iki galutinio sprendimo priėmimo, – kad egzistavo „šioje byloje išskirtinės ir labai ypatingos aplinkybės, lėmusios laikinųjų apsaugos priemonių taikymą", kaip matyti ir iš šios nutarties 118 punkto. Vis dėlto Pirmosios instancijos teismas pagrindinėje byloje atmetė visus ieškovės nurodytus ieškinio pagrindus.

19 Todėl šio prašymo taikyti laikinąsias apsaugos priemones atveju vertinant *fumus boni juris* buvimo sąlygą reikia atsižvelgti į tai, kad ginčijamą sprendimą faktiniu teisiniu požiūriu jau išnagrinėjo Bendrijos teismas, kuris nusprendė, kad dėl šio sprendimo pareikštas ieškinys buvo nepagrįstas.

20 Trečia, būtinybė šiame prašyme taikyti laikinąsias apsaugos priemones nurodyti teisinius pagrindus, kurie *prima facie* atrodo ypač svarbūs, išplaukia ir iš fakto, kad šie pagrindai turi sudaryti galimybę, pirma, paneigti Pirmosios instancijos teismo vertinimą nagrinėjant iš esmės ieškovės pateiktus argumentus ir, antra, patvirtinti

vertinimą, kuriuo Pirmosios instancijos teismo pirmininkas pripažino išskirtinių ir labai ypatingų aplinkybių šioje byloje buvimą.

*Dėl* fumus boni juris

21 Ieškovė nurodytus prašymo pagrindus sugrupavo į penkias dalis, t. y. sutarties („Wegfall der Geschäftsgrundlage“) pagrindo išnykimas, privataus kreditoriaus kriterijus, neteisingas pagalbos sumos nustatymas, restruktūrizavimo planas ir įstojusios į bylą šalies atsakymų nepateikimas Vokietijos Federacinei Respublikai.

Dėl pagrindų, susijusių su sutarties pagrindo išnykimu

22 Argumentuodama sutarties pagrindo išnykimą ieškovė nurodo septynis pagrindus. Du iš jų ji laiko pagrindiniai, o kiti penki yra susiję su tariamais proceso Pirmosios instancijos teisme pažeidimais. Dėl šios nutarties 17 punkte nurodytų priežasčių šie tariami procesiniai pažeidimai nebus nagrinėjami šioje procedūroje dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo.

23 Nurodydama pirmąjį pagrindinį pagrindą ieškovė teigia, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą pripažindamas, jog Komisijos motyvai ginčijamame sprendime, siekiant pateisinti neatsižvelgimą į sutarties pagrindo išnykimą, buvo suderinami su EB 253 straipsnio reikalavimais.

24 Nurodydama antrąjį pagrindinį pagrindą ji tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą ginčijamame sprendime nuspręsdamas, kad jos argumentai, susiję su sutarties pagrindo išnykimu, nebuvo grindžiami Komisijos padaryta vertinimo pagal EB 87 straipsnio 1 dalį klaida.

25 Šie du pagrindai, kuriuos reikia nagrinėti kartu, iš esmės yra grindžiami klaida, kurią Pirmosios instancijos teismas padarė pritardamas Komisijai, kai ji, pirma, atsisakė pripažinti, jog kainos sumažinimas buvo loginė sutarties pagrindo išnykimo pasekmė, ir, antra, nepakankamai šiuo klausimu motyvavo ginčijamą sprendimą.

26 Minėto sprendimo 82 konstatuojamojoje dalyje Komisija dėl nurodyto sutarties pagrindo išnykimo konstatavo, kad BvS ir Tiuringijos žemė buvo skirtingi juridiniai asmenys, ir ji padarė iš to išvadą, kad ieškovės argumentas, jog kainos sumažinimas, atsižvelgiant į šios žemės pažadėtų subsidijų sumažinimą, buvo tik privatizavimo sutarties pakeitimas, negalėjo būti priimtinas.

27 Skundžiamame sprendime Pirmosios instancijos teismas šią išvadą aiškino taip, kad Komisija tvirtino, jog ieškovės argumentai šiuo klausimu nebuvo reikšmingi. Jis pastebėjo, kad tariamai Tiuringijos žemės pažadėta pagalba buvo investicinė pagalba pagal bendrojo intereso 23-iąjį rėminį planą „Ekonominės ir regioninės struktūros gerinimas", t. y. pagalbos schema, skirta regioninėms investicijoms, o kainų sumažinimas į šią konkrečią schemą nepateko, ir Komisija negalėjo jo vertinti atsižvelgdama į pastarosios nuostatas. Be to, Pirmosios instancijos teismo teigimu, šios tariamos investicinės pagalbos suteikimas buvo Tiuringijos žemės, o ne BvS kompetencija. Galiausia Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad tokiomis

aplinkybėmis negalėjo būti pripažinta, jog Komisija padarė vertinimo klaidą atmesdama argumentą dėl teisės pakeisti *asset-deal 1* tuo pagrindu, kad BvS ir Tiuringijos žemė buvo skirtingi juridiniai asmenys, net jei Tiuringijos žemė iš tikrųjų būtų pažadėjusi suteikti ieškovei minėtą investicinę pagalbą (skundžiamo sprendimo 70–77 punktai).

28 Pirmosios instancijos teismas pridūrė, kad bet kuriuo atveju ieškovė savo rašytiniuose dokumentuose nepateikė pakankamų teisinių įrodymų, jog Tiuringijos žemė iš tikrųjų pažadėjo jai suteikti 4 milijonų DEM investicinę pagalbą. Nesant tokio įrodymo, jis pripažino, kad nepasitvirtinus ieškovės motyvavimo prielaidai dėl Tiuringijos žemės investicinės pagalbos pažado buvimo, nebuvo tikslinga nagrinėti ieškovės argumento dėl sutarčių pakeitimo sampratos išnykus jų pagrindui bei aiškintis, ar šis tariamas pagalbos pažadas buvo numatytas 23-iajame rėminiame plane (skundžiamo sprendimo 78–86 punktai).

29 Teisingumo Teisme ieškovė teigė, kad klausimas, ar Tiuringijos žemė žadėjo šią pagalbą, nėra svarbus. Jos teigimu, lemiamas veiksnys yra tas, kad sudarydamos pirkimo sutartį šalys padarė bendrą prielaidą, jog šios žemės suteikta parama turėtų būti didesnė.

30 Komisija, kuri mano, kad šie argumentai yra nauji, palyginti su tais, kuriuos ieškovė pateikė Pirmosios instancijos teisme, teigia, kad šių argumentų patvirtinimas praktikoje reikštų Sutartyje numatytos valstybės pagalbos kontrolės sistemos pabaigą. Iš tikrųjų pakaktų, kad valdžios institucija ir pagalbos gavėjas nurodytų, jog jie abu rėmėsi principu, jog trečioji šalis finansiškai parems pirkimą ir jog mažiau tikėtinu atveju, kai ji to nevykdo, jie sumažintų kainą, siekdami pašalinti šią pagalbą iš Bendrijos teisėje numatytos kontrolės sistemos.

31 Iš tikrųjų šioje laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūroje reikia atsakyti į klausimą – ar ir prireikus kaip – nacionalinės teisės koncepcija, pavyzdžiui, dėl sutarties pagrindo išnykimo, gali būti taikoma valstybės pagalbos kontrolės sistemos atžvilgiu.

32 Tačiau toks nagrinėjimas šioje procedūros stadijoje nėra būtinas, nes trūksta nemažai įrodymų, leidžiančių *prima facie* padaryti išvadą, kad šiuo atveju egzistuoja viena iš koncepcijos dėl sutarties pagrindo išnykimo taikymui būtinų sąlygų.

33 Iš tikrųjų pagal ieškovės pateiktus rašytinius dokumentus šios koncepcijos taikymas yra pagrįstas prielaida, jog BvS ir ieškovė rėmėsi principu, kad Tiuringijos žemė suteiks didesnę paramą. Tačiau BvS atžvilgiu neatrodo, jog ši prielaida būtų įrodyta.

34 Šiuo klausimu reikia pastebėti, kaip nurodė Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 75 punkte, kad kainos sumažinimą „ieškovei taikė BvS, federalinė turto tvarkymo patikėjimo teise įstaiga, siekdama padėti jai išspręsti atsiradusius finansinius sunkumus ir atgauti gyvybingumą, bet ne paremti Tiuringijos žemės regiono ekonomiką, o tai yra 23-ojo rėminio plano tikslas".

35 Be to, minėto sprendimo 16 punkte Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad Komisijai pateiktose pastabose dėl pradėtos formalios tyrimo procedūros Vokietijos Federacinė Respublika nurodė, jog „kainos sumažinimas nebuvo valstybės pagalba, bet atitiko privataus kreditoriaus, norinčio susigrąžinti skolą tokioje situacijoje, kai reikalavimas sumokėti visą pardavimo kainą tikriausiai būtų sukėlęs ieškovės likvidavimą, elgesį".

36 Tai yra faktinės išvados, kurių Teisingumo Teisme ginčyti negalima. Iš tikrųjų tik Pirmosios instancijos teismas gali, pirma, patvirtinti faktines aplinkybes, išskyrus atvejus, kai šių išvadų netikslumas kyla iš jam perduotų bylos medžiagos dokumentų, ir, antra, jas vertinti. Todėl faktinių aplinkybių vertinimas nėra, išskyrus atvejus dėl jam pateiktų įrodymų iškraipymo, teisės klausimas, kuriam taikoma Teisingumo Teismo kontrolė apeliaciniame procese (žr., *inter alia*, 1999 m. vasario 11 d. Sprendimo *Antillean Rice Mills ir kt. prieš Komisiją*, C-390/95 P, Rink. p. I-769, 29 punktą ir minėtos nutarties *Front National ir Martinez prieš Parlamentą* 84 punktą).

37 Galiausia dėl Komisijos ginčijamame sprendime pateiktų motyvų reikia pastebėti, kad negalima reikalauti iš šios institucijos išsamiai motyvuoti sprendimą taip pat tam, jog būtų atsakyta į, jos manymu, nereikšmingus ar nelabai reikšmingus argumentus.

38 Šiomis aplinkybėmis reikia konstatuoti, kad nurodydama pagrindus, susijusius su sutarties pagrindo išnykimu ir nepakankamu ginčijamo sprendimo šiuo klausimu motyvavimu, ieškovė nepateikė įrodymo, kurį ji turėjo pateikti remdamasi *fumus boni juris*.

Dėl pagrindo, susijusio su privačiu kreditoriumi

39 Šiuo pagrindu ieškovė iš esmės nurodo, pirma, kad Pirmosios instancijos teismas suklydo nepripažindamas pareigos motyvuoti ginčijamą sprendimą pažeidimo, atsižvelgiant į Komisijos pateiktą atsakymą į argumentą, susijusį su privataus kreditoriaus elgesiu sprendžiant klausimą dėl ieškovės patirtų sunkumų, ir, antra, kad jis netinkamai atsakė į ieškovės šiuo klausimu pateiktus argumentus.

40 Be aplinkybės, kad ieškovė šiam pagrindui pagrįsti didžiąja dalimi rėmėsi jau Pirmosios instancijos teismui pateiktais argumentais, reikia pastebėti, kad ginčijamo sprendimo 76–83 punktuose pateikiami motyvai *prima facie* atrodo pakankamai išsamūs, kad nurodytų, kaip reikalauja nusistovėjusi teismo praktika, aiškiai ir nedviprasmiškai institucijos, teisės akto rengėjos, argumentus tam, kad suinteresuotieji asmenys galėtų žinoti priimtos priemonės pagrindimą ir jos priežiūrą vykdantį kompetentingą teismą (žr., *inter alia*, 1998 m. balandžio 2 d. Sprendimo *Komisija prieš Sytraval ir Brink's France*, C-367/95 P, Rink. p. I-1719, 63 punktą ir 2001 m. kovo 22 d. Sprendimo *Prancūzija prieš Komisiją*, C-17/99, Rink. p. I-2481, 35 punktą).

41 Atsižvelgiant į šią teismo praktiką neatrodo, kad grįsdama šį pagrindą ieškovė pateikė įrodymą, kurį ji turėjo pateikti remdamasi *fumus boni juris*.

Dėl pagrindo, susijusio su neteisingu pagalbos sumos nustatymu

42 Nurodydama šį pagrindą ieškovė tvirtina, jog Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą atmesdamas ieškovės argumentus, kad Komisija neteisingai reikalavo grąžinti visą sumažintą sumą, nors pagrindinė pagalbos dalis, darant prielaidą, kad kalbama apie pagalbą, buvo gerokai mažesnė už kainos sumažinimą. Pirmosios instancijos teismas savo argumentuose ignoravo aplinkybę, nors buvo tikėtina, jog privatus kreditorius netaikė kainos sumažinimo, panašaus į tą, kurį taikė BvS, kad toks privatus kreditorius bet kuriuo atveju atsižvelgė į ieškovės nemokumo galimybę ir papildomas su tuo susijusias išlaidas, ir todėl nusprendė dėl nedidelio atitinkamo pirkimo kainos pakoregavimo.

43 Remdamasis Teisingumo Teismo praktika, Pirmosios instancijos teismas šiuo klausimu, *inter alia*, pastebėjo, kad neteisėtos pagalbos panaikinimas susigrąžinant ją yra logiška jos pripažinimo neteisėta pasekmė, todėl visos neteisėtai suteiktos pagalbos susigrąžinimas siekiant atkurti ankstesnę padėtį iš esmės negali būti laikomas neproporcinga priemone Sutarties nuostatų dėl valstybės pagalbos tikslų atžvilgiu (žr., *inter alia*, 1997 m. sausio 14 d. Sprendimo *Ispanija prieš Komisiją*, C-169/95, Rink. p. I-135, 47 punktą).

44 Todėl reikia konstatuoti, kad grįsdama šį pagrindą ieškovė nepateikė įrodymo, kurį ji turėjo pateikti remdamasi *fumus boni juris*.

Dėl pagrindo, susijusio su neatsižvelgimu į pakeistą restruktūrizavimo planą

45 Nurodydama šį pagrindą ieškovė teigia, kad Pirmosios instancijos teismas turėjo kritikuoti Komisiją dėl to, jog priimdama savo sprendimą ji neatsižvelgė į 2001 m. parengtą restruktūrizavimo planą, kuris pakeitė 1998 m. planą.

46 Vis dėlto, nurodydama Pirmosios instancijos teismo argumentus, remiantis kuriais buvo atmestas šis teisinis pagrindas, ieškovė nenurodė, kad Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 158 punkte priminė, jog Vokietijos valdžios institucijos 2001 m. vasario 27 d. pranešime Komisijai pažymėjo, kad „vis dėlto federalinė vyriausybė mano, jog atsižvelgdama į rinkos sąlygomis būdingą BvS elgesį

Komisija gali užbaigti procedūrą nenagrinėdama restruktūrizavimo plano pakeitimų, kuriuos dar reikia detalizuoti".

47 Niekas *prima facie* neprieštarauja, kad vien ši faktinė išvada būtų pripažinta pakankama siekiant pateisinti, jog Komisija galėjo, atsižvelgdama į pačios Vokietijos vyriausybės pateiktas pastabas, remtis 1998 m. restruktūrizavimo planu.

48 Todėl reikia konstatuoti, kad ieškovė grįsdama šį pagrindą nepateikė įrodymo, kurį ji turėjo pateikti remdamasi *fumus boni juris*.

Dėl pagrindo, susijusio su įstojusios į bylą šalies atsakymų nepateikimu Vokietijos Federacinei Respublikai.

49 Nurodydama šį pagrindą ieškovė tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą nuspręsdamas, jog teisės į gynybą pažeidimas, kurį ji nurodė ir kuris kyla dėl įstojusios į bylą šalies atsakymo nepateikimo Vokietijos Federalinei Respublikai, nėra toks svarbus, kad vien dėl to ginčijamas sprendimas būtų panaikintas.

50 Kadangi, remiantis nusistovėjusia teismo praktika, toks teisės į gynybą pažeidimas lemia panaikinimą, tik jei nesant šio pažeidimo procedūroje būtų pasiektas kitas

rezultatas (žr., *inter alia*, 2000 m. spalio 5 d. Sprendimo *Vokietija prieš Komisiją*, C-288/96, Rink. p. I-8237, 101 punktą) ir nesant įrodymų, leidžiančių *prima facie* padaryti išvadą, kad nagrinėjamų įrodymų nepateikimas turėjo įtakos ginčijamo sprendimo turiniui, reikia konstatuoti, jog ieškovė, grįsdama šį pagrindą, nepateikė įrodymo, kurį ji turėjo pateikti remdamasi *fumus boni juris*.

51 Iš to, kas buvo pasakyta, matyti, kad ieškovė nė vienu prašymo pagrindu negalėjo įrodyti *fumus boni juris* buvimo, atitinkančio šios nutarties 12–20 punktuose nurodytus kriterijus ir galinčio pagrįsti ginčijamo sprendimo sustabdymą.

52 Šiomis aplinkybėmis prašymas sustabdyti ginčijamo sprendimo vykdymą arba taikyti kitas laikinąsias apsaugos priemones turi būti atmestas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismo pirmininkas nutaria:

1. **Atmesti prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones.**

2. **Atidėti bylinėjimosi išlaidų nagrinėjimo klausimą.**

Parašai.